

Tôi không khám phá ra năng khiếu âm nhạc của mình cho đến khi tôi vào tiểu chủng viện. Sở dĩ như vậy một phần vì trong thời niên thiếu gia đình di chuyển nhiều nơi nên việc học bị gián đoạn, phần khác trong gia đình chẳng có ai chơi đàn hay học nhạc nên tôi không có cơ hội để phát triển năng khiếu trời cho. Vì thế năng khiếu này ngủ im

lìm cho đến một hôm cha phụ trách sinh hoạt của chủng viện ra thông báo ai muốn học đàn thì ghi danh. Tôi ghi danh và được cho vào phòng để các nhạc cụ. Lần đầu tiên nhìn thấy một số nhạc cụ lạ chưa bao giờ thấy như cây đàn Banjo tôi rất ngạc nhiên và thích thú. Từ đó, tuy theo luật mỗi tuần chỉ được tập đàn một giờ trong giờ ra chơi buổi chiều thôi, nhưng vì mê đàn, tôi hay lén vào phòng nhạc cụ tập hết cây đàn này đến cây đàn khác không chán. Chỉ khi nào cha phụ trách sinh hoạt đi kiểm soát thì tôi mới vọt ra sân chơi, còn không thì tôi cứ ở lì trong phòng nhạc cụ suốt cả giờ.

Sau này, tôi nhín tiền mua được đàn cho mình, và xin cha xứ cho dùng đàn phong cầm của nhà thờ để tập, nên các kỳ nghỉ hè là thời gian tôi mày mò tự tập luyện kỹ năng xử dụng các nhạc cụ, nhờ thế bây giờ tôi có thể xử dụng được nhiều loại nhạc cụ khác nhau. Các bạn cùng lớp và các giáo sư chủng viện không hề biết về kỹ năng này của tôi. Chỉ sau này khi lên đại chủng viện, bất ngờ thầy phụ trách đánh đàn bị bệnh cần người chơi thế lúc đó tôi mới trở tài. Mọi người đều ngạc nhiên về phong cách chơi và tiếng đệm đàn lạ không giống ai và không có trong sách vở nào cả của tôi.

Dụ ngôn “Người Samari Tốt lành” trong đoạn Phúc Âm Chúa nhật tuần này là dụ ngôn rất phổ thông hầu như ai cũng biết, vì nghe đi nghe lại đã nhiều lần. Và chúng ta thường nhấn mạnh đến lòng tốt của người Samari khi ông ra tay cứu giúp người ngoại tộc bị nạn dọc đường, đồng thời chê trách sự vô cảm của hai chức sắc tôn giáo trước nỗi đau của người đồng chủng và đồng đạo.

Thực ra người Samari tốt bụng được coi là người tốt không phải chỉ vì một lần ra tay nghĩa hiệp cứu người, mà tự bản chất ông ta đã là một người tốt. Hay nói cách khác vì ông ta là một người tốt nên ông đã ra tay giúp đỡ người bị nạn. Khi làm như vậy ông không cần biết là người bị nạn thuộc sắc tộc nào, theo đạo gì. Ông ra tay cứu giúp vì ông nhìn thấy người đó cần được cứu giúp. Lòng thương người của ông không biên giới. Ông giúp đỡ người bị nạn vì trái tim ông xúc động trước nỗi đau của người khác. Ông giúp người vì ông đã có thói quen hay giúp người. Như thế lòng tốt của ông là một thói quen ông đã tập luyện từ nhỏ chứ nó không hẳn phát xuất phát từ bản tính tự nhiên của con người.

Ngay từ khi chào đời, chúng ta ai cũng ích kỷ, ai cũng chỉ nghĩ đến mình. Sở dĩ vậy vì nó là bản năng sinh tồn. Từ lúc còn ẵm ngửa, bầu sữa mẹ là vật sở hữu mà không đứa bé nào muốn người khác xâm phạm. Lớn hơn một chút, chẳng đứa bé nào chịu chia sẻ với đứa khác cục kẹo, tấm bánh, hay đồ chơi của nó. Chúng chỉ chịu chia sẻ khi chúng ta dạy cho chúng chia sẻ và tập cho chúng biết chia sẻ. Vì thế, gia đình là môi trường căn bản để phát triển nhân cách của chúng ta. Chính trong môi trường gia đình mà chúng ta tập được thói quen sống tử tế và tốt bụng. Người Samari không vừa lên đường vừa nghĩ xem hôm nay mình tìm việc bác ái gì để làm, nhưng khi gặp người cần giúp đỡ ông giúp ngay như một bản năng không suy nghĩ đắn đo gì cả. Giống như ông Môsê nói trong sách Đệ Nhị Luật (30:10-14): Giới răn Chúa không ở xa tít trên trời hay ở ngoài biển khơi mà nó ở nằm trong lòng mỗi người (Bài đọc 1). Sở dĩ nó nằm trong lòng mỗi người vì chính gia đình là nơi đầu tiên con người tập thực hành Giới răn của Chúa. Chính gia đình là căn nhà tự nhiên nơi tình yêu phát triển.

Vì thế những người tốt không ở trên trời rớt xuống hay từ dưới đất mọc lên mà họ xuất thân từ những gia đình biết thực tập sống tử tế, tốt lành hay từ những gia đình sống có phẩm cách, biết nuôi dưỡng sự tôn kính lẫn nhau, biết thành thật và trung tín với nhau, vì bản tính tốt xuất phát từ việc thực hành nó trong một thời gian lâu dài. Nó phải bắt đầu từ khi chúng ta còn bé trong gia đình mình. Xã hội ngày nay càng ngày càng vắng bóng sự tử tế bởi vì càng ngày càng có nhiều gia đình bị đổ vỡ. Làm sao một người biết thương người khác khi chính người đó không bao giờ cảm nhận được sự yêu thương từ nơi cha mẹ mình hay từ gia đình mình.

Ai trong chúng ta cũng biết rằng muốn có một kỹ năng gì chúng ta cần phải tập luyện. Và khi tập luyện một kỹ năng nào đó chúng ta biết rằng cần phải hy sinh thời giờ và công sức mới đạt được kết quả. Cũng vậy lòng tốt và sự tử tế là một kỹ năng cần phải tập luyện. Nên hãy rèn luyện kỹ năng này cho con cháu chúng ta. Nhưng trước hết chính chúng ta cũng phải thủ đắc kỹ năng này thì chúng ta mới có thể hướng dẫn con cháu mình được. Có nghĩa là chúng ta cũng phải biết rèn luyện chính mình để sống tử tế với nhau và trở nên những người Samari tốt lành cho nhau. Nếu làm được như vậy, chắc chắn chúng ta sẽ sản sinh ra được nhiều “người Samari tốt lành” cho xã hội và giáo hội. Nhờ đó xã hội sẽ bớt được những phần tử bất hảo, giáo hội sẽ có nhiều tín hữu tốt, và cuộc sống chung quanh sẽ trở nên tươi đẹp và đáng sống. Vì thế, hãy bắt đầu từ chính mình và gia đình mình để trở nên những người Samari tốt lành cho nhau.